

сега счупихъ вашата нагайка, отъ удряние коня, защото се бѣше заинатилъ.

— Добръ сте направили, отговори дружинния командиръ сърдито. Азъ прѣзъ всичкия походъ бихъ съ нея „Българцитѣ“, и не я счупихъ, а вий я счупихте!

— Е, кждѣ е послѣдователността, Павелъ Петровичъ, забѣлѣза княза на дружинния командиръ. Вий сте противъ наказанието на непослушнитѣ — даже нѣщо повече — Сърби, а пъкъ собственооръжно биете Българитѣ?

— Ваше Сиятелство, може ли да ги не биемъ? Помилуйте! Ний отиваме за тѣхъ да се биемъ —, кръвъ да лѣемъ, а тѣ, въ врѣме на похода, не върватъ въ рѣдоветѣ си, отставатъ, крадѣтъ и се отлѣчватъ отъ ротитѣ си. Колкото се отнася до Сърбитѣ, повтарямъ. азъ бѣхъ и съмъ противъ тѣхното наказание и ето защо: тѣ заедно съ насъ отиватъ да се биятъ съ Турцитѣ, — общия врагъ на Славянитѣ, — слѣдователно, и на Българитѣ. Ако на Българитѣ се разрѣши тамъ да формируватъ Българскитѣ отряди, защо на Сърбитѣ да се не разрѣшеше сѣщото? Ако това не можеше, трѣбваше да имъ се даде пѣтя на всичкитѣ четири страни, толкосъ повече, че никой нѣма право да ги кара да се биятъ за други.

Князъ Вяземски бѣше чловѣкъ съ характеръ кроткъ. Той, изобщо, не обичаше и избѣгваше прѣпирнитѣ, па и въ врѣме на самия споръ биваше сдържанъ, а когато виждаше, че прѣпирнята взема нежелателно направление, той твърдѣ умѣло и не забѣлѣзано даваше на разговора другъ оборотъ, съ което туряше край на спора.

Така стана и сега. Види се, че княза намираще за не съвсѣмъ умѣстно да продължава започнатия съ Подпол. Калитина разговоръ. и за туй съ свойственната си ловкостъ промѣни темата на разговора.

Кой знае? Може би, като знаеше упрямството на Подполковникъ Калитина и като бѣ увѣренъ, че все едно нѣма да го разубѣди, княза прекрати този разговоръ.